

Forstl. t. L. om Fiskeriet i Danmark.

stilles som Regel, at overalt, hvor der kan sejles, har Enhver Lov til at sejle og dertil at fordrø fri Plads, saa at det skulde staa de Sejlene frit at oversejle ethvert mødende Fiskeredskab. Vi have i vor nu gjældende Lovgivning kun for Limfjordens Vedkommende Bestemmelser om Forholdet mellem Fiskeri og Sejlads, nemlig i D. L. 5—10—45: „Ingen Ruser eller Bundgarn maa sættes fra Hagedybet, hvor ligger ved Økloster, og til Hals Bede, saa vidt som Kongen har ladet det udvise; ej heller maa sættes Bundgarn eller Ruser paa Rørsholm eller i Haadybet, nærmere end det Skjeldsmaal, som staar imellem Døkkedal og Egeuse, udviser; men anden Steds i Limfjorden maa de bruge Ruser og Bundgarn, dog ikke sættes saa nær Dybet, at Sejladsen derved forhindres“; Frdn. 15. Decbr. 1750 § 5: „Som det er befundet, at En og Anden af Egennytighed sætte deres Garn for nær Sejldybet, hvorved ikke alene Sildens Gang til andre Lanker og Fiskevande, men endog de Sejlene i deres Sejlads op og ned ad Fjorden hindres, saa skal efterdags Sejldybet være saasom: 1) imellem Østerland og Dyholm Grund op til Munkedrag og videre derfra til Nibe i det mindste 60 Favne bredt, og hvor det hidindtil haver været bredere, maa Dybgarnet ikke flyttes mere ud, men skal forblive efter det sædvanlige Dyb-Med; og 2) fra Nibe til Sebbersund, hvor der kun sejles med Raage, imellem Sebberlaa og Kundbæks Grund, i det mindste 20 Favne. Overtrædere heraf straffes med Bøder, og saafremt nogen Sejlene støder paa og beskadiger noget Garn, som er sat for nær Sejldybet, skal han være angerløs, og Ejerens tage Skade for Hjemgjæld“; og Lov 29. Decbr. 1857 § 5, der gjentager den anførte Bestemmelse om Sejldybet Brede ved Nibe og Sebbersund. Herefter er da Reglen for Limfjordens Vedkommende den, at Ruser og Bundgarn, o: alt faststaaende Redsel, ikke maa sættes Sejldybet saa nær, at Sejladsen derved forhindres, og at, saafremt saadant sker og nogen Sejlene støder paa Garnet og beskadiger samme, da er han angerløs, og Garnets Ejer maa tage Skade for Hjemgjæld. Omvendt derimod er den Sejlene, der støder paa og beskadiger et Garn, som ikke staar Sejldybet nærmere end tilladt, ikke angerløs, men Fiskegarnets Ejer maa kunne holde sig til ham for sin Skade. Ved Sejldybet maa derhos — forsaavidt det ikke udtrykkelig er udvist og afmærket (saaledes som paa Strækningen mellem Hagedybet og Hals Bede og i Haadybet) — forstaaes en saa bred Strækning af Dybet, som den Sejlads, der her finder Sted, udkræver for at kunne foregaa med Sikkerhed, hvorimod det ikke er det dybe Farvands hele Brede, der kræves frit for Sejladsen, og heller ikke en lige bred Strækning over alt; mellem Dyholm og Nibe skal saaledes mindst 60 Favne lades fri, mellem Nibe og Sebbersund, „hvor der kun fares med Raage“, fordrøes kun et Sejldyb af 20 Favnes Brede.

Hvad løse Fiskeredskaber angaar, var det tidligere i Reskr. 29. Novbr. 1737 § 9 foreskrevet, at de for Ruser og Bundgarn givne Bestemmelser angaaende Fiskeri i Sejldybet ogsaa skulde gjælde med Hensyn til Vaad og Drivegarn, paa det den Ene ikke mere end den Anden skulde tillade sig Frihed og profitere af Fiskeriet i Sejldybet; men dette Reskript er bortfaldet ved Frdn. 15. Decbr. 1750, og der haves nu intet Forbud mod løse Fiskeredskabers Anbringelse i Dybet, hvad der ogsaa er let forklarligt, da disse Redskaber ikke ere synderlig til Hinder for Sejladsen, hvorimod de lettelig kunne borttages og overlægges af Skibene, saa at Fiskerne af den Grund i deres egen Interesse ville være forsigtige med at udsætte dem, hvor Sejlads finder Sted.

De saaledes i Lovgivningen for Limfjorden fulgte Grundsætninger ere formentlig aldeles stemmende med Forholdets Natur, og det er derfor de samme, vi ved Forslagets § 6 have havt for Øje.

Da vi gaa ud fra, at næsten alt Fiskeri mere eller mindre kan siges at være hinderligt for den frie Sejlads, og dog ikke alt Fiskeri i Sejldybet bør eller kan forbydes, have vi maattet ty til det Udtryk, at Fiskeriet ikke maa lægge Sejladsen væsentlige Hindringer i Vejen, idet vi ikke tro, at nogen aldeles bestemt Regel her kan gives, hvor usikkert det end ellers kunde være. Det er en Selvfølge, at Fiskeri med løst Redsel ogsaa gaar ind under Paragrafens Forbud, skjøndt der, som ovenfor bemærket, ikke lettelig fra dette Fiskeri kan opstaa nogen væsentlig Hindring for Skibsarten.

Ved Sejldybene forstaa vi, i Henhold til hvad ovenfor er anført, ikke ethvert Sted i Havet, hvor der kan sejles, men kun de Strækninger, hvor Sejlads naturligen og med Grund foregaa, i en saadan Udstrækning, som den stedfindende Færdsel udkræver, altsaa i Reglen de egentlige saakaldte Rønder i Fjorde og Sunde, som de dybere gaaende Skibe ere nødte til at følge som Indløb til Havne og Ladepladse. Paa slige Steder vil Sejldybet i Almindelighed være bestemt ved Mærker; ellers maa Oplysning for hvert enkelt Tilfælde tilvejebringes ved Sjon af Sagkyndige, om det Fiskeredskab, der er Spørgsmaal om, efter de tilstedeværende Forhold har staaet Sejladsen til Hinder eller ej.

Det følger af Lovforslagets §§ 69 og 74, at den, som overtæder § 6, ifalder Mulkt og Erstatningsansvar til den, der maatte have lidt Skade ved hans Fiskeri. Paa den anden Side er det formentlig billigt, at, naar et Fiskeredskab er lovlig udsat, bør det respekteres af de Sejlene, og at den, som oversejler og beskadiger det, bør give Ejeren Erstatning herfor. I Almindelighed kan dette vistnok siges baade med Hensyn til løse og faste Redskaber; men da Spørgsmaalet for de først-